

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karla Kosteckého a Mgr. Karolíny Tylové, LL.M., v právní věci žalobkyně: **JB**, IČ xx, se sídlem xx, právně zastoupené Mgr. Michalem Balcarem, advokátem se sídlem Na Vysoké II 200/22, Praha 5, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem, č.j. 2004/11-1700-505680 ze dne 9. 5. 2011,

t a k t o :

- I. **Žaloba proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem č.j. 2004/11-1700-505680 ze dne 9. 5. 2011 se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně domáhala zrušení shora uvedeného rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem (dále též „žalovaný“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu v Liberci (dále jen „finanční úřad“ či „správce daně“), č.j. 217329/10/192980507426 ze dne 3. 11. 2010, kterým byl žalobkyni uložen odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši 48 958 Kč.

Protože s účinností od 1. 1. 2013, v souvislosti se zákonem č. 456/2011Sb., o finanční správě České republiky, přešla působnost Finančního ředitelství v Ústí nad Labem na Odvolací finanční ředitelství se sídlem v Brně, jednal soud od zmíněného okamžiku s posledně označeným státním orgánem finanční správy jako se žalovaným, v souladu s ustanovením § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Žalobkyně v žalobě namítala, že správce daně i žalovaný vycházeli z nesprávného výkladu příslušných ustanovení zákona č. 218/1949 Sb., o hospodářském zabezpečení církví a náboženských společností. Pravidla poskytování finančních prostředků ze státního rozpočtu

církvím a náboženským společenstvem, ve znění platném od 1. 1. 2006, vydaná Odborem církví Ministerstva kultury (dále též jen „Pravidla“) dle žalobkyně zákonu č. 218/1949 Sb. dokonce odporují. V bodě V. Pravidel je uvedeno, že finanční prostředky poskytnuté na věcné náklady církví a náboženských společeností se poskytují na „provoz ústředí církví“. Zákon č. 218/1949 Sb. však za věcné náklady považuje náklady spojené s výkonem bohoslužeb, náboženských úkonů a s církevní administrativou. Z tohoto ustanovení nelze výkladem dovodit, že tyto náklady se mají vztahovat pouze na ústředí církví. Za problematický považuje žalobkyně i neurčitý termín „ústředí církví“. Žalobkyně tvrdí, že Pravidla nejsou svou povahou obecně závazným právním předpisem ve vztahu k církvím a náboženským společenstvem a církve a náboženské společenosti tedy nemají povinnost se tímto předpisem řídit. Stejně právní stanovisko zaujal i Nejvyšší kontrolní úřad ČR při kontrole hospodaření církví a náboženských společeností v roce 2009. Pokud žalovaný podle Pravidel rozhodoval, bylo jeho rozhodnutí nezákonné. Správce daně neuznal jako prostředky na úhradu věcných nákladů žalobkyně prostředky v celkové výši 48 958 Kč. Jedná se o prostředky vynaložené na úhrady hovorného, datových a souvisejících služeb. Jelikož zákon č. 218/1949 Sb. nevymezuje jasně, které věcné náklady mají být hrazeny, upravila žalobkyně skladbu těchto nákladů vnitřním předpisem. Náklady byly propláceny pouze statutárním, tedy voleným orgánům žalobkyně. Obsazení těchto orgánů je možné podle ústavy žalobkyně kdykoliv měnit, není proto účelné navazovat poplatky za připojení internetu a hovorné přímo na žalobkyni. Vzhledem k tomu, že členové statutárního orgánu neměli trvalé bydliště v sídle žalobkyně, museli vykonávat své funkce z domova a datové služby byly proto navázány na jednotlivé domovy a telefonní poplatky na jednotlivé osoby. U faktur od firmy P.R. (č. xx, xx a xx ze dne xx) došlo k chybnému vystavení těchto faktur na soukromou osobu vzhledem k tomu, že je využívání datových služeb vázáno na domovy členů Úzké rady - řídicího orgánu žalobkyně. Žalobkyně situaci vyřešila vydáním čestného prohlášení Úzké rady, že částka byla vynaložena pro účely žalobkyně v rámci zákona č. 218/1949 Sb. Dalším neuznaným dokladem je doklad za nákup v xx, kdy J. P., rovněž člen Úzké rady, řešil naléhavou potřebu toneru do tiskárny a z důvodu časové tísně i vzdálenosti použil k nákupu v xx osobní kartu. Příslušné náklady byly tedy použity jak v souladu se zákonem, tak v souladu s Pravidly, když byly vynaloženy na provoz ústředí žalobkyně, resp. osob, které byly členy řídicího orgánu žalobkyně. Dle vnitřního uspořádání žalobkyně každý (i když pracuje v ústředí) vykonává na prvním místě duchovní práce, ústředí k tomu zajišťuje administrativní záležitosti. Dle tohoto uspořádání tedy věcné náklady na provoz ústředí církve zahrnují i náklady týkající se zajištění duchovní práce jednotlivých duchovních, vykonávajících zároveň práci v ústředí. Stát se navíc tyto náklady zavázal hradit výslovně také podle § 4 zákona č. 218/1949 Sb. Řádné vyúčtování předmětných nákladů nezpochybnilo ani Ministerstvo kultury, tj. poskytovatel. Závěrem žalobkyně uvedla, že odvod do státního rozpočtu pro porušení rozpočtové kázně byl vyměřen na základě ustanovení zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), který ale upravuje finanční hospodaření organizačních složek státu, zařízení státu mající obdobné postavení jako organizační složka státu, Bezpečnostní informační služby a příspěvkových organizací zřízených organizačními složkami státu. Církve a náboženské společenosti organizačními složkami státu ani příspěvkovými organizacemi nejsou.

K podané žalobě se písemně vyjádřil žalovaný, který uvedl, že finanční prostředky ze státního rozpočtu byly poskytnuty právnické osobě Jednotě bratrské, a proto pouze tato

osoba může být jejich příjemcem. Z tohoto důvodu nebylo možné platit a do vyúčtování finančních prostředků ze státního rozpočtu zahrnovat doklady, které nebyly vystaveny na právnickou osobu Jednotu bratrskou, tj. příjemce dotace. Žalobkyně mohla náklady jiných osob uhradit z jiných zdrojů, když se rozhodla, že jsou nezbytné pro výkon její činnosti. V této souvislosti není podstatné, zda internetové služby a telefonní hovory patří do věcných nákladů, jak uvádí žalobkyně, ale jen to, že tyto náklady vznikly jiným osobám, než příjemci dotace, a že do vyúčtování finančních prostředků ze státního rozpočtu byly zahrnuty ještě náklady nedoložené žádnými doklady o nákladech vztahujících se k jinému období. Již při poskytnutí dotace bylo zřejmé, že poskytovatel zavazuje příjemce dotace k plnění jím stanovených podmínek, které byly obsaženy také v Pravidlech. Je proto nasnadě, že příjemce dotace je povinen při nakládání s rozpočtovými prostředky dodržovat nejenom zákonné podmínky, ale též podmínky stanovené poskytovatelem při poskytnutí dotace. Tento názor vyjádřil opakovaně i Nejvyšší správní soud. Pokud tedy žalobkyně přijala dotaci ze státního rozpočtu a byla seznámena s podmínkami jejího poskytnutí, pak byla těmito podmínkami vázána. Nelze tedy tvrdit, že poskytovatelem vydaná Pravidla nebyla pro příjemce finančních prostředků ze státního rozpočtu závazná. I když pojem ústředí církví není v zákoně definován, nemá tato skutečnost vliv na závěry provedené kontroly, protože správce daně vyčlenil pouze položky, které byly čerpány soukromými osobami a nikoliv příjemcem dotace, položky, na které nebyly předloženy žádné doklady a nesprávně zahrnutý náklad z roku 2005. Tvzení žalobkyně, že náklady na internetové a telefonické služby patří do věcných nákladů církevních a náboženských společností, by bylo správné, kdyby tyto náklady byly vyúčtovány žalobkyni. Zvláštní předpis, podle kterého bylo možné proplácet hovorné a internet soukromým osobám, členům Úzké rady, neznamená možnost takový postup akceptovat v případě prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu, které byly určeny pouze na věcné výdaje spojené s provozem ústředí žalobkyně. Pokud členové Úzké rady museli vykonávat své funkce z domova, měla být tato situace řešena s poskytovatelem, který má možnost případně zohlednit požadavky příjemce. Pokud žalobkyně argumentuje tím, že v roce 2006 řádně předložila vyúčtování prostředků na věcné náklady poskytovateli a ten toto vyúčtování nezpochybnil, nemají tyto skutečnosti vliv na závěr kontroly správce daně, protože ten vychází ze svých vlastních zjištění. Argument, že sporné náklady měly být uznány podle § 4 zákona č. 218/1949 Sb., nemá oporu v samotném znění tohoto ustanovení. Závěrem žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí, na správnosti jehož závěrů trvá.

Ze správního spisu, který si soud od žalovaného vyžádal, vyplývají následující, pro věc rozhodné skutečnosti:

Na základě zákona č. 218/1949 Sb. poskytlo Ministerstvo kultury ČR prostřednictvím odboru církví v roce 2006 Jednotě bratrské finanční prostředky ze státního rozpočtu v celkové výši 22 097 729 Kč. Rozpis finančních prostředků oznámil poskytovatel dopisem ze dne 17. 2. 2006 zn. 2584/2000 „Rozpis finančních prostředků ze státního rozpočtu na platy a pojistné administrativy, věcné náklady církví a náboženských společností a údržbu církevního majetku na rok 2006“ a dopisem ze dne 6. 12. 2006 zn. 17340/2006 „Rozpis finančních prostředků na platby a pojistné duchovních na rok 2006“. V dopise ze dne 17. 2. 2006 bylo uvedeno, že všechny v něm uvedené finanční prostředky jsou závaznými ukazateli státního rozpočtu, nelze je proto navzájem přesouvat, jejich poskytování se řídí zákonem č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech, ve znění pozdějších předpisů a způsob jejich poskytování a vyúčtování se řídí Pravidly. Finanční úřad kontrolou prostředků poskytnutých ze státního

rozpočtu zjistil, že při použití části prostředků účelově určených na věcné náklady církví a náboženských společností byly uhrazeny také faktury v celkové výši 42 408,50 Kč, které byly vystaveny na soukromé fyzické osoby. Dále bylo zjištěno, že do vyúčtování finančních prostředků za rok 2006 byl nesprávně zahrnut náklad roku 2005 ve výši 985 Kč, a že na část vykazovaných výdajů ve výši 5 564,50 Kč nebyly při kontrole doloženy žádné doklady. Na základě závěrů z kontroly předsedal finanční úřad platebním výměrem odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši 48 958 Kč. Žalobkyně se proti tomuto platebnímu výměru odvolala a v odvolání argumentovala obdobně, jako v podané žalobě. O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobkyně se při čerpání poskytnutých prostředků měla řídit rozpočtovými pravidly a podmínkami stanovenými poskytovatelem, který v bodu V. Pravidel stanovil, že finanční prostředky poskytnuté na věcné náklady církví a náboženských společností se poskytují na „provoz ústředí církví“. Žalobkyně tedy obdržela prostředky ze státního rozpočtu účelově určené na konkrétní náklady. Finančním úřadem bylo v rámci kontroly vyřazeno celkem 43 dokladů z těch, kterými žalobkyně prokazovala oprávněné čerpání prostředků ze státního rozpočtu. U třech těchto dokladů (č. 30006, 30106, 30206) vystavených Pavlem Richterem, žalobkyně připouští, že došlo k chybné fakturaci tím, že byly vystaveny na fyzické osoby. Jako důkaz oprávněnosti čerpání dotace na tyto náklady předložila v odvolacím řízení čestné prohlášení, že finanční prostředky byly vynaloženy pro její účely. Z doložených dokladů je však zřejmé, že tyto výdaje se týkají jiného subjektu, a čestné prohlášení na této skutečnosti nic nemění. Doklad za nákup v Makru stejně jako ostatní neuznané faktury za internetové služby a hovorné vystavené na soukromé osoby, které byly do vyúčtování poskytnutých prostředků zahrnuty, posuzuje žalobkyně jako oprávněné a v souladu s předpisy, protože se týkaly členů Úzké rady. Zákon však umožňuje hradit výdaje vzniklé v souvislosti s dotovanou činností z prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu jen příjemci dotace. Ani interní zvláštní předpis, podle kterého bylo možné proplácet hovorné a internet soukromým osobám (členům Úzké rady), neznamena možnost takový postup akceptovat v případě prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu, které byly určeny pouze na věcné výdaje spojené s provozem ústředí žalobkyně. V předmětných případech, jak sama žalobkyně uvedla, se ve skutečnosti zřejmě ani nejednalo o věcné náklady na provoz ústředí církví ve smyslu Pravidel, ale o zajištění duchovní práce jednotlivých duchovních, kteří dle žalobkyně musí být v neustálém kontaktu s lidmi, kterým slouží. Žalobkyně postupovala při úhradě soukromých nákladů vybraných osob v souladu s vlastním předpisem, který ani nespecifikoval zdroj, z kterého budou tyto náklady hrazeny, ani nestanovil pravidla, jak by mělo být doloženo a prokázáno, že předmětné náklady souvisely s „provozem ústředí církví“ a zároveň v rozporu s rozpočtovými pravidly a Pravidly stanovenými poskytovatelem. Žalovaný souhlasí s žalobkyní, že v zákoně č. 218/1949 Sb. není jednoznačně vymezeno, jaké věcné náklady lze ze státního rozpočtu hradit. Poskytovatel, který o použití poskytnutých prostředků rozhoduje, však v Pravidlech jasně stanovil, že z poskytnutých prostředků lze hradit pouze výdaje na „provoz ústředí církví“. V daném případě však vůbec nešlo o to, že by finanční úřad neuznal některé náklady z hlediska věcného, porušení rozpočtové kázně bylo konstatováno proto, že finanční prostředky určené na provozní náklady ústředí církve byly použity na úhradu nákladů jiných osob, které nebyly příjemcem předmětných finančních prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu. V této souvislosti je druh nákladů nepodstatný. Závěrem žalovaný konstatoval, že k částkám 985 Kč a 5 564,50 Kč se žalobkyně v odvolání nijak nevyjádřila, přesto

navrhuje zrušení platebního výměru v celém rozsahu vyměřeného odvodu, aniž by uznala jakékoliv svoje pochybení.

Podanou žalobu soud projednal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního s. ř. s. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející přezkoumal v mezích žalobních bodů, vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Krajský soud musel nejprve vyřešit otázku, jakým právním předpisem se poskytnutí předmětné dotace řídilo. Vzhledem k tomu, že dotace byla poskytnuta v roce 2006, řídilo se její poskytnutí zákonem č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla) ve znění účinném v době, kdy byla žalobkyni dotace přidělena. Tento zákon neřeší pouze financování organizačních složek státu a příspěvkových organizací. V § 1 písm. b) tohoto zákona je uvedeno, že upravuje příjmy a výdaje státního rozpočtu, přičemž dle § 7 písm. t) jsou výdajem ze státního rozpočtu další výdaje stanovené zvláštním zákonem. Tímto zvláštním právním předpisem je zákon č. 218/1949 Sb.

Otázku právního režimu, v němž se v českém právním řádu pohybuje poskytování dotací, řeší § 14 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech. Z tohoto ustanovení plyne ve vztahu k fázi poskytování dotace, že se toto poskytnutí děje rozhodnutím poskytovatele dotace, které má zvláštní náležitosti, pouze částečně shodné s formálními náležitostmi obecného správního rozhodnutí. Takovým rozhodnutím byl v projednávané věci „Rozpis finančních prostředků ze státního rozpočtu na platy a pojistné administrativy, věcné náklady církví a náboženských společností a údržbu církevního majetku na rok 2006“ ze dne 17. 2. 2006, kterým Ministerstvo kultury žalobkyni oznámilo výši poskytovaných prostředků a stanovilo, že tyto prostředky budou poskytovány v měsíčních splátkách. Dále zde bylo uvedeno, že se poskytování těchto prostředků řídí zákonem č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a že způsob poskytování a vyúčtování těchto prostředků se řídí Pravidly poskytování finančních prostředků ze státního rozpočtu církvím a náboženským společnostem, ve znění platném od 1. 1. 2006, která byla žalobkyni poskytovatelem zaslána dne 3. 1. 2006.

Dle § 8 odst. 1 zákona č. 218/1949 Sb. hradí stát registrovaným církvím a náboženským společnostem, kterým bylo přiznáno oprávnění k výkonu zvláštních práv, podle jejich schváleného rozpočtu řádné věcné náklady spojené s výkonem bohoslužeb a jiných náboženských úkonů i s církevní administrativou. V tomto zákoně tedy skutečně není jednoznačně vymezeno, jaké věcné náklady lze ze státního rozpočtu hradit. Ve výše uvedeném rozhodnutí ze dne 17. 2. 2006 však poskytovatel jasně uvedl, že způsob poskytování a vyúčtování finančních prostředků se řídí Pravidly. V bodě V. Pravidel je stanoveno, že prostředky na věcné náklady církví a náboženských společností se poskytují na „provoz ústředí církví“.

Dle § 44a odst. 3 písm. a) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech je fyzická osoba nebo právnická osoba jiná než stát, která porušila rozpočtovou kázeň, povinna provést prostřednictvím místně příslušného finančního úřadu odvod za porušení rozpočtové kázně do státního rozpočtu, jestliže porušila rozpočtovou kázeň podle § 44 odst. 1

písm. b) tím, že neoprávněně použila nebo zadržela peněžní prostředky podle § 44 odst. 2 písm. h). Pojem neoprávněného použití finančních prostředků je pak třeba vykládat ve smyslu § 3 písm. e) tohoto zákona, který v posuzovaném období výslovně stanovil, že pro účely tohoto zákona se rozumí neoprávněným použitím peněžních prostředků státního rozpočtu, jiných peněžních prostředků státu, prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu, státních finančních aktiv, státního fondu nebo Národního fondu, jejich výdej, jehož provedením byla porušena povinnost stanovená právním předpisem, rozhodnutím, případně dohodou o poskytnutí těchto prostředků, nebo porušení podmínek, za kterých byly příslušné peněžní prostředky poskytnuty; dále se jím rozumí i to, nelze-li prokázat, jak byly tyto peněžní prostředky použity.

Při poskytování dotací ze státního rozpočtu může tedy poskytovatele dotace autoritativně rozhodovat o podmínkách poskytnutí dotace, které jsou předmětem jednání mezi ním a příjemcem dotace, i když pouze v té míře, jak stanoví zákon, či v těchto zákonných limitech, jak stanoví sám poskytovatel dotace. Zdejší soud souhlasí s tím, že zákon č. 218/1949 je terminologicky i věcně zastaralý, není však pravdou, že by pro žalobkyni nebyla závazná Pravidla, která stanovil poskytovatel dotace. V části V. Pravidel je jasné uvedeno, že prostředky na věcné náklady církví a náboženských společností se poskytují na „provoz ústředí církve“, přičemž tato podmínka nijak nevybočuje z limitů stanovených zákonem 218/1949 Sb. Záleželo pak na příjemci dotace, zda tyto podmínky akceptuje. Pokud žalobkyně dotaci přijala a pokud se podařilo žalovanému, respektive správci daně prokázat, že byla seznámena s podmínkami poskytnutí dotace (v daném případě Pravidly), pak byla žalobkyně těmito podmínkami vázána v té podobě, v jaké s nimi byla seznámena.

Zdejší soud má za jasně prokázané, že se žalobkyně s podmínkami seznámila (z rozhodnutí ze dne 17. 2. 2006 vyplývá, že žalobkyně již při poskytování dotace věděla, že způsob poskytování a vyúčtování finančních prostředků se řídí Pravidly, která jí byla zaslána v dopise poskytovatele ze dne 3. 1. 2006). Pokud žalobkyně následně dotaci přijala, tím, že poskytnutou částku převzala, lze shledat, že byla s těmito podmínkami nejen seznámena, ale i srozuměna, tedy je akceptovala. Je pozdě, pokud žalobkyně proti podmínkám poskytnutí dotace protestovala až ve fázi, kdy jí byl vyměřen odvod do státního rozpočtu za porušení rozpočtové kázně.

Žalobkyně tedy obdržela prostředky ze státního rozpočtu účelově určené na konkrétní náklady. Soud rozumí argumentaci žalobkyně ohledně specifčnosti práce jejího řídicího orgánu a souhlasí i s tím, že termín „ústředí církve“ není určitý. Žalobkyně však tyto otázky měla, jak správně uvedl žalovaný, řešit s poskytovatelem dotace ve fázi poskytování dotace. Jak soud dovodil výše, pokud žalobkyni dotaci přijala, akceptovala i podmínky jejího poskytnutí stanovené v Pravidlech. Při odnímání dotace pak leží důkazní břemeno ohledně splnění podmínek poskytnutí dotace na žalobkyni a žalobkyně této své povinnosti může jen stěží dostát, prokazuje-li oprávněnost použití poskytnutých prostředků účetními doklady vystavenými na třetí osoby. Za rovnocenný doklad účetním dokladům nelze považovat ani čestné prohlášení žalobkyně, ani vnitřní předpis žalobkyně, který však ani nespécifikoval zdroj, ze kterého budou vybrané náklady soukromých osob hrazeny, ani nestanovil pravidla, jak by mělo být doloženo a prokázáno, že předmětné náklady skutečně souvisely s „provozem ústředí církve“.

Žalobkyni nelze dát za pravdu ani v tom, že neuznané náklady se stát zavázal hradit výslovně také podle § 4 zákona č. 218/1949 Sb. Dle tohoto ustanovení mají duchovní, kteří mají nárok na osobní požitky, nárok také na náhradu cestovních, stěhovacích a jiných výloh podle obecných předpisů. Toto ustanovení tedy na sporné náklady v dané věci nedopadá.

Soudu tak nezbyvá než konstatovat, že žaloba nebyla důvodná, proto ji soud postupem dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnul. Ve věci bylo rozhodováno bez nařízení ústního jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně s projednáním věci bez nařízení ústního jednání souhlasil, a žalovaný v zákonné lhůtě s takovým projednáním nevyslovil nesouhlas.

Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. věta první má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Ve věci byl úspěšný žalovaný správní orgán, ten však náhradu nákladů nepožadoval, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 28. února 2013

Mgr. Lucie Trejbalová, v.r.

Za správnost vyhotovení:
Zita Frydrychová

předsedkyně senátu